

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț, sărbătorit la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț va fi cinstit vineri, 5 august 2022, și la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului. Aici, credincioșii prezenți se vor putea închina sfintelor sale moaște, care vor fi aduse la paraclis în seara zilei de joi, 4 august. Sfântul Cuvios este făcător de minuni și rugător fierbinte pentru neamul românesc și pentru toți cei care îl venerază cu evlavie și au credință în ajutorul lui.

Cu prilejul prăznuirii Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul României, la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului va fi adusă de la Paraclisul istoric al Reședinței Patriarhale răcla ce conține un fragment din moaștele Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț și epitrahilul sfântului pe care l-a purtat în timpul vieții.

Racla va fi depusă spre închinare la Paraclisul Catedralei Naționale din după-amiaza zilei de joi, 4 august 2022, până în seara zilei de vineri, 5 august 2022. Joi, 4 august, începând cu ora 18:00, se va oficia slujba Vecerniei cu Litia, iar

vineri, de la ora 9:30, va fi săvârșită Sfânta Liturghie arhierească de către Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal, delegatul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț s-a născut în anul 1913, în localitatea Crăinici din Botoșani și a primit la botez numele Ilie.

La câțiva ani de la nașterea sa, în anul 1916, când sfântul avea doar trei ani, România a intrat în Primul Război Mondial, Războiul pentru Întregirea Neamului. Atunci, tatăl său, care se numea Maxim, a fost înregimentat pe front, iar mama sa, Ecaterina, din cauza sărăciei și a suferințelor războiului, s-a îmbolnăvit și a murit. Copil fiind, sfântul a crescut în suferință și în lipsuri, cunoscând din pruncie durerea de a rămâne mai întâi orfan de mamă, apoi orfan de tată, când tatăl său Maxim a murit pe front pentru împlinirea idealului întregirii României, pentru care noi am serbat în anul 2018 împlinirea a 100 de ani. Rămânând orfan, copilul a fost crescut de bunica sa Maria. După zece ani a decedat și bunica, iar copilul Ilie a fost îngrijit de un frate de-al tatălui său, Alecu Iacob, care l-a purtat la școala gimnazială și apoi la liceu.

În anul 1933, la vârsta de 19 ani, tânărul Ilie a intrat în viața monahală la Mă-năstirea Neamț, fiind ales de Duhul Sfânt să slujească lui Hristos. Aici a fost călugărit la 8 aprilie 1936, primind numele Ioan, iar în toamna aceluiași an a plecat ca pelerin să se închine la Mormântul Domnului și a rămas în Țara Sfântă până la sfârșitul vieții.

Intrând în obștea Mănăstirii „Sfântul Sava” de lângă Ierusalim, s-a nevoit zece ani ca paracliser și infirmier, apoi a fost hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt și a devenit, timp de cinci ani, stareț la mănăstirea româ-nească de la Iordan, cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul”, avându-l ucenic pe monahul Ioanichie.

Din anul 1952, Cuviosul Ioan Iacob s-a retras, împreună cu ucenicul său, Ioanichie, la peștera „Sfânta Ana”, de lângă „Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul”. Aici s-a nevoit în neîncetată rugăciune și post până la 5 august 1960, când și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, fiind în vârstă de doar 47 de ani.

Aceasta este pe scurt viața Sfântului Ioan Iacob, numit și „Hozevitul”, după numele pustiei Hozeva, unde s-a nevoit.

Poate nu întâmplător, la botez primise numele Sfântului Proroc Ilie, iar la tunderea în monahism numele Sfântului Proroc Ioan Botezătorul, pentru că acestor doi sfinți s-a făcut următor prin viața de asceză aspră pe care și-a ales-o în urcușul său duhovnicesc început în Mănăstirea Neamț și desăvârșit în Valea Hozevei din Țara

Sfântă.

Fiind înmormântat în peștera „Sfânta Ana”, unde s-a nevoit în ultimii opt ani, trupul Sfântului Ioan a stat acolo timp de 20 de ani, până la 8 august 1980, când, prin minune, s-a desfăcut mormântul și i s-a aflat trupul întreg, neputrezit, răspândind bună mireasmă.

Apoi, cu binecuvântarea Patriarhului Benedict al Ierusalimului, a fost dus la Mănăstirea „Sfântul Gheorghe Hozevitul”, în biserica Sfântului Ștefan, unde se află și astăzi, fiind căutat de mulți pelerini care mărturisesc despre minunile pe care Sfântul Cuvios Ioan Iacob le săvârșește.

După cum este cunoscut, în data de 20 iunie 1992, Biserica Ortodoxă Română a trecut în rândul sfinților pe Cuviosul Ioan Iacob de la Mănăstirea Neamț, cu data de prăznuire 5 august, ziua trecerii sale la Domnul (†1936).

La sfârșitul anului 2015, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ierusalimului a hotărât recunoașterea sfințeniei Cuviosului Părinte Ioan Iacob Noul Hozevit și înscrierea sa în Sinaxarul Sfinților.

Sfântul Ioan Noul Hozevit este primul sfânt de neam român înscris în Sinaxarul Sfinților Patriarhiei Ierusalimului; este făcător de minuni și rugător fierbinte pentru neamul românesc și pentru toți cei care îl venerază cu evlavie și au credință în ajutorul lui.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul a fost și un inspirat poet versificator. A scris numeroase poezii și sfaturi duhovnicești, „rucodelia” sa, cum o numea, versuri pe care cu dragoste părintească și smerenie ni le-a lăsat moștenire.

Unele dintre versurile Sfântului Ioan Iacob Hozevitul de la Neamț, care au devenit o preafrumoasă priceasnă, ne spun că: „De n-ar avea, la ceruri, lumea/ Rudenie de pe pământ,/ Atunci ar fi pustie viața,/ Asemenea unui mormânt”, și se referă, desigur, la Maica Domnului.

Acesta este unul dintre dorurile pe care le-a avut Sfântul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamț: dorul de Maica Domnului, dor de a fi și de a deveni rudă a Maicii Domnului! El știa de revelația pe care a avut-o Sfântul Serafim din Sarov, cel care, la un moment dat, arătându-i-se Maica Domnului, înconjurată de sfinți, a auzit-o mângâietor spunând: „Acesta este din neamul meu”. Maica Domnului l-a numit rudenia ei!

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, pe care îl prăznuim în fiecare an la 5 august, în Postul

Adormirii Maicii Domnului, a căutat o viață întreagă să își împlinească acest dor. Intrând în obștea de la Mănăstirea Neamț, nu și-a găsit odihnă, deși era acolo o preafrumoasă icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care străjuiește mănăstirea până astăzi. A vrut să fie mai aproape de Maica Domnului și a călătorit la Ierusalim, ca să-și împlinească dorul. Acolo s-a așezat – așa cum citim în Acatistul Sfântului Ioan Iacob – în peștera Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, unde s-a nevoit, și-a sfințit viața și a devenit rudenie cu Maica Domnului.

Legătura dintre Catedrala Națională și Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul

Deși Sfântul Cuvios Ioan Iacob a ales să trăiască în pustiul Hozevei din Țara Sfântă, un fragment din moaștele sale va fi așezat în Catedrala Națională a României și acest lucru este plin de semnificații.

După cum este cunoscut, un fragment din moaștele Sfântului Cuvios Ioan Iacob Hozevitul și epitrahilul pe care sfântul l-a purtat în timpul vieții, împreună cu fragmente din moaștele unor sfinți mucenici din Hozeva, au fost dăruite, în anul 2018, Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu prilejul sfințirii Catedralei Naționale, de către Patriarhul Teofil al Ierusalimului.

În primul rând, prezența Sfântului Cuvios Ioan Iacob în Catedrala Națională este justificată prin faptul că el este un sfânt român; Românul sfânt din Țara Sfântă, cum l-a numit Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

Un al doilea motiv este acela că paraclisul aflat la subsolul Catedralei Naționale va avea hramul „Sfântul Cuvios Ioan Iacob”. Acolo va fi așezată racla cu un fragment din moaștele sale, precum și epitrahilul pe care l-a purtat în timpul vieții.

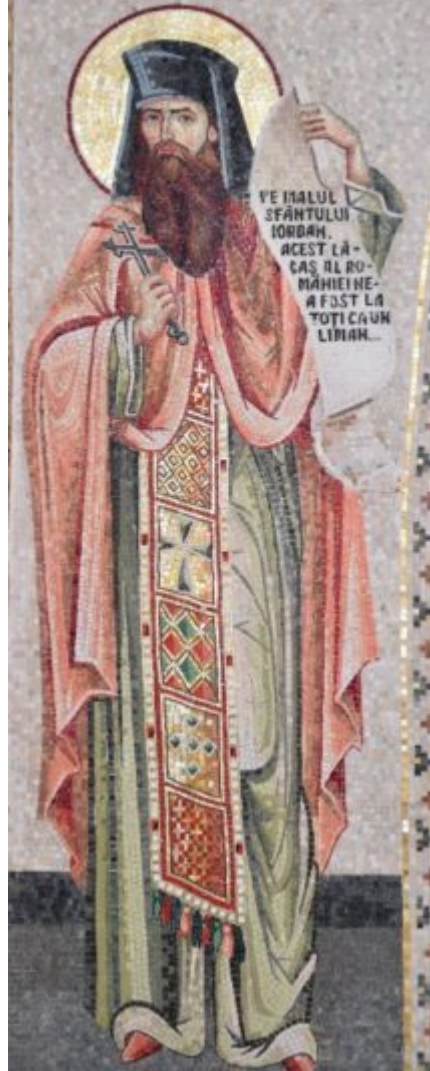
Un lucru mai puțin cunoscut este faptul că în piciorul Sfintei Mese a Altarului Catedralei Naționale, împreună cu numele tuturor eroilor cunoscuți ai neamului românesc, a fost așezat și numele tatălui Sfântului Ioan Iacob, soldatul Maxim, care a murit ca erou în Primul Război Mondial, luptând pentru apărarea și întregirea țării.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob este unul dintre ocrotitorii românilor din afara granițelor României, fiind pictat în icoana Anului omagial 2021 al pastorației românilor din afara României, alături de sfinții Ioan Casian și Dionisie Exiguul.

Sunt foarte sugestive câteva versuri din poezia „Îndemn frăţesc” a Sfântului Ioan Iacob Hozevitul şi care se constituie în deviza „Anului omagial al pastoraţiei românilor din afara României”: „Fii pribegi ai Ţării mele/ Necăjiţi între străini,/ Nu uitaţi menirea voastră/ De români şi de creştini!”

t că, prin
ni să nu-şi

ziarullumina.ro